

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **M. L.**
narozená X, státní příslušnice Čínské lidové republiky
bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-472/ZA-ZA11-P15-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-472/ZA-ZA11-P15-2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 3. 2018 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně uvedla, že požádala o mezinárodní ochranu v České republice proto, že byla ve vlasti pronásledována čínskými státními orgány pro praktikování náboženství a členství v C. V. b. (Q.). V Boha začala věřit během vysokoškolského studia medicíny v roce 2011 a v roce 2012 se stala členkou C. V. b.. Víra jí dávala sílu při konfrontaci s obtížnými

situacemi. Po zákazu církve čelila udáním. Při modlitebních setkáních se modlili potichu, aby je nikdo nemohl slyšet a udat. Její matka, také členka C. V. b., byla v roce 2013 zatčena policií přímo při náboženském setkání a několik měsíců vězněna. Během věznění byla brutálně bita holí a bylo do ní kopáno. Následkem byla přeražená noha (a následné potíže s chůzí), špatný sluch a mentální porucha (dezorientace, nesamostatnost). Následky policejní brutality byla žalobkyně šokována. Ve čtvrtém ročníku byla pro svou víru někým udána a byla nucena podepsat dokument o vzdání se víry a po jejím odmítnutí žádost o dobrovolné ukončení studia. V obavě o svou bezpečnost ze školy odešla a přestěhovala se. I nadále se však obávala zatčení, neboť se pronásledování věřících v Číně dramaticky zhoršovalo. Ve vykonstruovaném procesu v roce 2014 byli členové C. V. b. obviněni z vraždy a občané byli nabádáni k udávání věřících. Dům rodiny žalobkyně byl opakovaně prohledán a po propuštění matky žalobkyně byla jejím rodičům odebrána státní podpora i vlastnictví půdy a jejich dům byl při sanaci vesnice zdemolován, za což vzhledem k náboženskému vyznání nedostali žádné odškodné. V roce 2015 byla žalobkyně nucena utéct ze shromáždění konaného v domácnosti jedné ze spoluvěřících po udání a po návratu domů v pozdních hodinách byla domovníkem informována, že jí sháněla místní policie. Kvůli bezpečnosti se přestěhovala ke starší spoluvěřící, ale i tam ji v roce 2016 hledala policie a její spoluvěřící byla zatčena. V obavě o bezpečnost vycestovala ze země do České republiky.

3. Žalobkyně namítla, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení §12 a § 14a zákona o azylu, ustanovení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“).
4. Žalobkyně namítla, že se žalovaný nesprávně nezabýval možností udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu s poukazem na absenci politického přesvědčení či uplatňování politických práv u žalobkyně, ačkoliv měl termín „politická práva a svobody“ vykládat ve smyslu čl. 43 Listiny základních práv a svobod jako všechna práva zakotvená v hlavě třetí (pozn. soudu: myšleno zřejmě v hlavě druhé části druhé) Listiny základních práv a svobod. V tomto ohledu poukázala na komentář k ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Vypověděla, že byla pronásledována za otevřené hlásání své víry a sdružování v C. V. b., která byla označena za zakázaný kult. Doplnila, že komunistický režim vychovává občany k loajalitě k němu a křesťanské církve této snaze překážejí, a proto má víra žalobkyně i politický přesah. Žalobkyně při vyjádření k podkladům rozhodnutí odkázala na rozsudek australského soudu, který v obdobné situaci udělil mezinárodní ochranu z důvodu politického pronásledování, ale žalovaný jej nezařadil mezi podklady rozhodnutí, neboť prý nepřinesl nic nového.
5. Žalobkyně dále namítla, že jí měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je v jejím případě splněno všech 5 podmínek vymezených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119, ve kterém soud konstatoval, že: „Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice

pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu)“.

6. Žalobkyně, která se nachází na území České republiky (1), explicitně popsala nemožnost otevřeně praktikovat své náboženství, nabádání občanů orgány státu k udávání křesťanů, nucené ukončení vysokoškolského studia, zabavení domu rodiny žalobkyně bez náhrady a brutální mučení její matky, které byly důvodem k opuštění vlasti a strachu z návratu (2). Žalobkyně má tedy za to, že řádně vymezila obavu z pronásledování. Poukázala na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, že: „Zcela liché jsou i závěry žalovaného (podpořené následně též krajským soudem), že se stěžovatel v Libanonu (tj. v zemi svého trvalého bydliště) dosud nesetkal s žádným násilným jednáním, a proto nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Jak opakovaně zdůrazňoval ve svých podáních i stěžovatel, řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko brozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí v Libanonu podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí“ a dodala, že odůvodněný strach z pronásledování nutně nemusí být založen pouze na vlastních zkušenostech, jak uvádí v bodě 43 Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků: „Tyto úvahy se nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se např. stalo jeho přátelům a příbuzným i dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se dříve nebo později sám stane obětí pronásledování, jsou opodstatněné“. Žalobkyně přitom popsala následky mučení její matky i zatčení spoluvěřící, u které nějaký čas bydlela. Mimo toho žalovaný 8 žadatelům o mezinárodní ochranu posuzovaným ve stejném okamžiku udělil azyl, ačkoliv vycházel pouze z jejich výpovědí a stejných zpráv o zemi původu jako v případě žalobkyně. Jeden z těchto žadatelů přitom byl po určitý čas členem stejné skupiny věřících C. V. b. jako žalobkyně. Žalovaný měl proto dle žalobkyně použít důkazní standart přiměřené pravděpodobnosti (tj. že pronásledování žalobkyně je pravděpodobnější) a s přihlédnutím ke špatné situaci v oblasti dodržování náboženské svobody v Číně zohlednit nedostatek konkrétních důkazů o pronásledování žalobkyně v její prospěch. Žalovaný naopak nedostatek důkazů přiložil k tíži žalobkyni, ačkoliv ze zpráv o zemi původu nerespektování náboženské svobody jasně vyplývá, čímž žalovaný porušil § 50 odst. 3 a 4 a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobkyně dodala, že existuje důvodná obava z pronásledování v budoucnu, neboť komunistický režim nadále masivně pronásleduje příslušníky náboženských menšin včetně C. V. b..
7. Žalobkyně dále dodala, že podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou uváděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Mezi vážné porušení lidských práv přitom dle čl. 9 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice přitom patří „právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem“ nebo „nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání“. Podle čínského trestního zákona se přitom členství v zakázaných církvích

i další aktivity trestají odnětím svobody (viz čl. 300 čínského trestního zákoníku na <https://www.fmprc.gov.cn/ce/cgvienna/eng/dbtyw/jdwt/crimelaw/t209043.htm>).

Žalobkyně přitom navzdory argumentaci žalovaného, že sama nikdy nebyla kontaktována bezpečnostními složkami či dokonce zadržena nebo vystavena jinému negativnímu jednání, v průběhu správního řízení vypověděla, že byla opakovaně hledána policií, že její matka (příslušnice téže církve) byla brutálně mučena, což žalobkyni psychicky velmi zasáhlo (3). Podle žalobkyně nelze pronásledování redukovat na svévolné zatčení či diskriminační stíhání. I psychický nátlak na žalobkyni způsobující neustálý strach z policie a obavu z praktikování náboženství je bezesporu pronásledování. Podle žalobkyně přitom k jejímu trestnímu stíhání nedošlo pouze proto, že se jí podařilo včas uprchnout ze země. Argument žalovaného, že neměla žádné potíže při vydání pasu ani na letišti, podle žalobkyně neobstojí, neboť potíže nemělo ani další 8 čínských křesťanů, jímž byl azyl udělen.

8. Žalobkyně v této souvislosti doplnila, že pronásledování křesťanů a dalších náboženských menšin v Číně dle jejího mínění představuje zločin perzekuce ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu, přestože není dosud Čína před tímto soudem pro tento zločin proti lidskosti stíhána. V tomto ohledu odkázala na početnou judikaturu věnující se zločinu perzekuce.
9. Žalobkyně k otázce ochrany v zemi původu (4) předně namítla, že argumentace žalovaného o možném využití vnitřního přesídlení k vyřešení jejích problémů je v rozporu s jeho závěrem, že ve vlasti žalobkyně žádným potížím nečelila. Mimo to se žalovaný před učiněním závěru o účinnosti vnitřního přesídlení nevypořádal se všemi podmínkami jeho účinnosti vymezenými v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108. Žalobkyně podotkla, že v jiné provincii by riziko jejího udání bylo ještě vyšší, neboť by se odlišovala přízvukem. Zdůraznila také, že v jejím případě jsou původcem pronásledování orgány státu a že k pronásledování dochází na celém území Číny. Dále dodala, že žalovaný v případě jiného čínského křesťana na základě totožných zpráv o zemi původu dospěl k závěru, že lze stěží hledat pomoc před jednáním bezpečnostních složek u orgánů jim nadřízených. Není tudíž dle jejího mínění zřejmé, proč v předmětné věci dospěl žalovaný k zcela odlišnému závěru.
10. Žalobkyně dále uvedla, že je pronásledována z důvodu členství v C. V. b., což žalovaný nijak nezpochybnil, přičemž tato náboženská skupina je řazena mezi tzv. zlé kulty a její příslušníci jsou pronásledováni. To ostatně žalobkyně popsala v případě své matky a další členky církve. Dle jejího mínění bylo tedy bez pochyb prokázáno pronásledování z azylově relevantních důvodů (5) ve smyslu § 12 odst. b) zákona o azylu.
11. Žalobkyně v této souvislosti namítla, že při seznámení s podklady rozhodnutí požádala o uplatnění názoru z rozsudku australského Refugee Review Tribunal, že komunistická strana v Číně pokládá některé náboženské spolky za nebezpečné z důvodu protivládní politické aktivity, a proto dochází k jejich pronásledování. Žalovaný však z rozsudku nevycházel, neboť dle jeho názoru nepřináší nic nového. Podle žalobkyně z rozsudku plyne, že pronásledováním příslušníků náboženských společností si komunistický režim v Číně upevňuje moc. Potlačuje jakékoliv upozaďování komunistické strany a alternativní či opoziční ideologie.

12. Pro úplnost žalobkyně k otázce udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu dodala, že se na ni nevztahuje žádná vylučující klausule (6), neboť se nedopustila žádného z činů vymezených v § 15 zákona o azylu.
13. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se možností udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu zabýval nedostatečně. Přestože je žalobkyně přesvědčena, že jsou v jejím případě splněny podmínky pro udělení azylu, je v jejím případě dán i důvod k udělení doplňkové ochrany, neboť jí v případě návratu do Číny hrozí mučení, či nelidské nebo ponižující zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Tomu přispívá i to, že je případ čínských žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice medializovaný, že ministr vnitra v médiích uvedl, že jednotlivé případy žadatelů byly prověřovány přímo v Číně, a že několik žadatelů pobývajících v pobytovém středisku K. n. O. shromažďovalo informace o čínských žadatelích a následně po zpětvzetí svých žádostí středisko opustilo. Mimo těchto nezohledněných okolností žalovaný například konstatoval, že nenalezl skutečnosti svědčící o hrozbě uložení či vykonání trestu smrti, ačkoliv mu oponují zprávy o zemi původu. Podle žalobkyně nemají závěry žalovaného, že jí nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení oporu ve zprávách o zemi původu ani jejich výpovědích. Žalobkyně popsala mučení své matky a obává se, že by mu v případě návratu byla také vystavena. Její vycestování by tak odporovalo čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy.
14. Žalobkyně rovněž namítla, že podle bodů 203 a 204 Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků je sotva možné, aby uprchlík „dokázal“ každou část svého příběhu. Žalobkyně během tří podrobných pohovorů předložila konzistentní bezrozpornou výpověď, a proto byl žalovaný povinen z ní vycházet, nebo prokázat či vyvrátit pravdivost jejích tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Asz 24/2013-34 a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Žalovaný ostatně vycházel z výpovědi souvěrců žalobkyně, kterým byla mezinárodní ochrana udělena. Soubor zpráv o zemi původu byl přitom ve všech případech totožný. Podle žalobkyně tak měl žalovaný podle právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, uplatnit důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu *in dubio pro reo* (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89 a ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 4 Azs 264/2005). Ostatně podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice platí, že: *„Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat“*. Podle žalobkyně lze na základě uvedených právních názorů dospět k závěru, že žalovaný měl vycházet z výpovědi žalobkyně v celém rozsahu, neboť žádnou část výpovědi nezpochybnil. Součástí její výpovědi přitom bylo, že ji hledala policie, a proto dle jejího mínění žalovaný nebyl oprávněn zpochybňovat její obavy z návratu do vlasti s tím, že nebyla stíhána ani zatčena a pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Naopak pokud žalovaný uznal, že je žalobkyně příslušnicí C. V. b. a ze zpráv o zemi původu zjistil, že jsou příslušníci náboženských menšin, včetně C. V. b., systematicky zatýkáni, vězněni a mučeni, nelze při respektování zásady *in dubio pro reo* dospět k závěru o neudělení mezinárodní ochrany.

15. Žalobkyně na závěr namítla, že žalovaný nesprávně připisuje význam skutkovým okolnostem jejího vycestování ze země, podání žádosti o mezinárodní ochranu, opuštění pobytového střediska a nalezení zaměstnání. Žalobkyně při zprostředkovaném vycestování neuvedla pravý účel cesty, neboť by nemohla vycestovat a naopak byla zatčena. Nepovažuje přitom za relevantní, že na to sama při pohovoru nepoukázala, ale učinila tak na základě dotazu žalovaného. Stejně nedůvodný je dle žalobkyně počet žadatelů, kteří přicestovali společně, či místo, kde podala žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně přicestovala spolu s jednou spoluvěřící, po příletu se spojili s dvěma dalšími. Na internetu našla informace o cestě do přijímacího střediska Z. u B., kde podali žádost o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že o mezinárodní ochranu žalobkyně spolu s ostatními nepožádala na L. V. H. v P., je dle jejího mínění nevýznamná, neboť tam žádají o mezinárodní ochranu především osoby bez cestovního dokladu či pobytového oprávnění. Obdobně žalobkyně nespátřuje žádný význam ve skutečnosti, že využila pomoci jedné křesťanské organizace při zajištění ubytování a opustila pobytové středisko, kde se po incidentu s dvěma cizinci, kteří sbírali informace o čínských křesťanech a následně středisko opustili, necítila bezpečně. Pomoci tuzemských křesťanů využila také při obstarání zaměstnání v prádelně v P.. Realizace práva zakotveného v § 97 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, však dle jejího mínění nemá žádný vztah k její žádosti. Ostatně totožné argumentace žalovaný uvedl i v odůvodněních rozhodnutí, jimiž byla některým čínským křesťanům mezinárodní ochrana udělena.
16. Na závěr žalobkyně dodala, že žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepostupoval ve skutkově obdobných věcech obdobným způsobem, neboť z přibližně 78 křesťanských žadatelů pocházejících z Číny udělil mezinárodní ochranu pouze 8, přičemž organizaci zastupující žalobkyni je známo, že odůvodnění všech těchto rozhodnutí je prakticky totožné. Tedy i v případech, kdy byla mezinárodní ochrana udělena, jsou v odůvodnění rozhodnutí obsaženy stejné kritické pasáže, jimiž bylo v předmětném případě odůvodněno neudělení mezinárodní ochrany, čímž je na základě stejných výhrad v různých případech činěn zcela odlišný závěr.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledal žalobkyní uvedené potíže azylově relevantní pro nedostatek kvality i kvantity pronásledování, a že v jejím případě neshledal ani dostatečnou intenzitu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Potíže žalobkyně zůstaly i po podrobných pohovorech v rovině domněnek a spekulací, přičemž žalovaný má za to, že podrobně a logicky objasnil, co jej vedlo k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu skutečně pronásledována. Individuální odůvodnění, které samo o sobě ob stojí, žalovaný doplnil o komparaci s dalšími členy organizované skupiny čínských turistů, kteří v určitém časovém období s obdobnými příběhy přicestovali do České republiky a požádali o mezinárodní ochranu.
18. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobkyně nikdy nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami byt jen kontaktována, natož zadržena, ani se nestala terčem jakéhokoliv jednání, které popisovala u svých souvěrců, byt se snažila argumentovat tím, že se tak nestalo pouze díky jejímu úniku. Žalovaný na základě jejích výpovědí a informací o zemi původu žalobkyně dospěl k jedinému logickému závěru, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování některých náboženských menšin v Číně a vytvořila zdání o existenci obav z návratu do vlasti, přestože sama nikdy ohrožena nebyla. Žalovaný dodal, že nespochybňuje příslušnost žalobkyně k C. V. b., avšak žalobkyně se snaží již touto samotnou skutečností odůvodnit své pronásledování, a to bez vazby na

konkrétní potíže se státními orgány v Číně. Dezinterpretuje obsah napadeného rozhodnutí, přikládá úvahám žalovaného jiný význam a nectí pravidla výrokové logiky. Žalovaný se domnívá, že řádně posoudil azylový příběh žalobkyně, která se vybranými obecnými informacemi o náboženství v Číně snaží vykreslit své potíže mnohem intenzivněji a negativněji.

19. Žalovaný dále k otázce věrohodnosti výpovědi žalobkyně uvedl, že na mnoha místech v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že k vypovězeným událostem nemohlo dojít způsobem popsaným žalobkyní. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, ve kterém soud ve věci čínské státní příslušnice hlásící se k C. V. b. k argumentaci Státního sekretariátu pro migraci, uvedl že: *„její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z P. mezinárodního letiště. S uvážením restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů“*, konstatoval, že: *„Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování státních orgánů“*. Žalovaný dále poukázal na zprávu Ministerstva zahraničí USA ze dne 13. 4. 2016 a zprávu Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 6. 3. 2014, citované Evropským soudem pro lidská práva ve výše uvedeném rozsudku. Mimo to s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75, dodal, že žalobkyně je členem neregistrované církve, ačkoliv v Číně existuje zákonná povinnost registrace, přičemž podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 *„většina církevních představitelů mimo provincii Če-ťiang nevnímá žádnou změnu postojů úřadů vůči nim. Setkání a odborná příprava duchovních probíhají jako obvykle. Nejsou k dispozici žádné důkazy, které by potvrzovaly nárůst diskriminace na celostátní úrovni“*.
20. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobkyně při pohovorech vypovídala velice obecně a vyhýbavě. Často odpovídala na položené otázky, jako by odpovídala na jiné zcela nevyřčené otázky, a pokud správní orgán trval na odpovědi, odpovídala mlhavě s minimem konkrétních informací. Přes tyto vyhýbavé a mlhavé odpovědi žalobkyně se žalovanému podařilo objevit rozpory v její výpovědi. Ty nejzávažnější popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Námitku žalobkyně týkající se rozložení důkazního břemene považuje za nadbytečnou, neboť skutečným problémem nebyl nedostatek důkazů, nýbrž nevěrohodnost a rozpory v její výpovědi.
22. Žalovaný nepovažuje za důvodnou ani námitku o nedostatečném prověření účinnosti institutu vnitřního přesídlení. Nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo pronásledování či vážné újma. Rozšířenými úvahami o možnosti vnitřního přesídlení, bezproblémového vydání cestovního pasu či vycestování přes nejstřeženější letiště v Číně pouze završil svou úvahu o neexistenci pronásledování žalobkyně.
23. Pokud jde o namítaný chybný výklad pojmu „politická práva a svobody“, žalovaný podotkl, že žalobkyně právo na sdružování ve smyslu čl. 20 Listiny základních práv a svobod a svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod ve vztahu k

„neveřejným domácím utajovaným církevním sezením o 4 osobách“ se čtením z Bible a modlitbami značně přeceňuje. Argumentace žalobkyně nadto dle žalovaného neobstojí, neboť nikdy nebyla osobně vystavena žádnému dostatečně intenzivnímu bránění práva na svobodu projevu či sdružování.

24. Žalovaný dále k námitce žalobkyně týkající toho, že se nedostatečně věnoval hrozbě uložení či vykonání trestu smrti konstatoval, že není zřejmé, jaké skutečnosti mají podle žalobkyně svědčit o skutečnosti, že jí uložení nebo vykonání trestu smrti hrozí.
25. K vytýkanému vyjádření ministra vnitra, že byly jednotlivé případy čínských křesťanů prověřovány přímo v Číně, žalovaný poznamenal, že z žaloby není zřejmé, kdy a kde takový výrok měl být pronesen, ani zda byl pronesen právě ve znění uvedeném žalobkyní. Podle žalovaného právě čínští žadatelé o mezinárodní ochranu dobrovolně zveřejnili svůj příběh (viz X). Podle žalovaného tedy obava ze zveřejnění případu žalobkyně není skutečná. Z informací dostupných žalovanému nevyplývá, že by docházelo k systematickému týrání nebo zadržování navrátilivších se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu či k jinému špatnému jednání k nim, a proto považuje obavu žalobkyně za účelovou.
26. Žalovaný dále poznamenal, že argumenty o pracovním zapojení žalobkyně a dalších členů organizované skupiny žadatelů podpořil svou logickou úvahu o skutečném ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně do České republiky. Co se týče okolností podání žádosti, žalovaný souhlasil, že žalobkyně je oprávněna zvolit místo podání žádosti, avšak musí tak učinit bezprostředně poté, co k tomu má příležitost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). Žalobkyně však 6 dní svou situaci vůbec neřešila a teprve poté požádala o mezinárodní ochranu. Nadto její argumentaci, že podala žádost až v přijímacím středisku, kde podávají žádosti osoby s platnými doklady, neobstojí, neboť žalobkyně získala vízum na základě padělaných dokladů a lživých údajů.
27. Na závěr žalovaný dodal, že odkazy na rozhodnutí o žádostech jiných osob nepovažuje za relevantní. Každá žádost o mezinárodní ochranu je posuzována přísně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Na tom nic nemění, že správní orgán shledal stejné typové znaky u dalších členů organizované skupiny žadatelů. Úvaze žalobkyně, že osobám se stejným azylovým příběhem azyl udělen byl, tedy nelze přisvědčit.
28. Žalovaný uzavřel, že nepovažuje žalobu za důvodnou, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
29. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

30. Dne 18. 5. 2016 požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Uvedla, že se jmenuje M. L., narodila se dne X v Z. v provincii H. v Číně. Je členkou C. V. b., přičemž jejich shromáždění se účastnila od roku 2012. Politicky aktivní nebyla. Přicestovala dne 12. 5. 2016 letecky z P. do P.. Mimo Čínu do té doby nebyla. V prosinci roku 2015 žádala o vízum do Rakouska, ale nedostala je. O mezinárodní

ochranu požádala z náboženských důvodů. Dodala, že věřící jsou v Číně utlačováni, obzvláště křesťané.

31. Dne 2. 8. 2016 žalobkyně při pohovoru uvedla, že vycestovala ze země, protože už tam nemohla dále žít. Do České republiky se vydala proto, že věděla, že na západě jsou křesťanské země a náboženská svoboda. Vízum si vyřídila v P.. Žádost o vízum do Rakouska jí byla v prosinci předcházejícího roku zamítnuta, důvod nezná. K dotazu žalovaného na turistický účel uvedený v žádosti o vízum žalobkyně uvedla, že jejím cílem bylo utéct. V její žádosti není správně uvedena ani adresa a doklad o zaměstnání a živnostenský list zaměstnavatele dodal spolu s dopisem zprostředkovatel. Právě skutečnosti nemohla kvůli pronásledování uvést. Ve skutečnosti pracovala v zásilkové společnosti a doučovala děti, přičemž podle zprostředkovatele by bez dokladů, které zajistil, vízum nezískala. Do P. přicestovala vlakem a dne 12. 5. 2016 odletěla přes U. do P.. Měla veliké obavy, ale neměla s vycestováním žádné potíže. Přicestovala se sestrou ve víře W. Y., protože se bála cestovat sama. Po příjezdu do P. na internetu našly adresu přijímacího střediska Z. a ubytování v P.. Doufá, že jí bude udělena mezinárodní ochrana a bude moci svobodně vyznávat svou víru.
32. Dne 25. 10. 2016 žalobkyně při pohovoru uvedla, že byla jako členka C. V. b. pronásledována policií stejně jako její rodiče. Začala věřit při studiu medicíny na vysoké škole. Vláda však nepodporuje toto náboženství, takže je nemohla veřejně praktikovat. S bratry a sestrami ve víře se proto scházeli tajně. O prázdninách se vrátila domů. Zjistila, že její matka byla několik měsíců zadržována a bita policií. V důsledku toho trpí duševní poruchou, ztrácí orientaci. Policie také několikrát prohlédla jejich dům. Na podzim roku 2013 byla udána spolužáky a byla donucena podepsat žádost o dobrovolné ukončení studia. Na radu rodičů se přestěhovala do města dál od domova a našla si práci. Dále se setkávala s bratry a sestrami ve víře, ale stále se obávala udání. Setkávali se proto pouze v malých skupinách v domácnostech členů a byli velmi opatrní. Žalobkyně i její rodiče museli v roce 2014 několikrát změnit bydliště. Vláda rozhodla o sanaci její rodné vesnice, ale rodičům odebrala vlastnictví půdy a státní podporu. Žalobkyni hledala policie, a to dvakrát v roce 2015 v bytě jejich souvěrkyň a poté i v roce 2016 v místě jejího bydliště. K dotazu správního orgánu, jak si vysvětluje, že jí byl vydán cestovní pas, když měla v té době již potíže s policií, uvedla, že si cestovní pas vyřizovala v roce 2014 v oblastním městě, kde ještě neměli informace o prohlídkách v její rodné vesnici. Žalobkyně dále k dotazu správního orgánu uvedla, že nikdy nebyla zatčena. Zatčena byla její matka a sestra ve víře, u které nějaký čas bydlela. Policie však dle žalobkyně může libovolně zajistit podezřelou osobu, nepotřebuje oficiální dokument. Dodala, že pokud by po ní bylo vyhlášeno pátrání, nedostala by pas a nemohla vycestovat. V případě návratu do vlasti se bojí o svůj život. Mimo výše uvedeného se bojí i toho, že čínská vláda zjistí, že žádá o azyl v České republice. Podle ní se v pobytovém středisku pohyboval muž, který sbíral informace o čínských žadatelích a následně středisko opustil. Na závěr žalobkyně využila svého práva na zpětné přetlumočení své výpovědi a opravila několik nepřesností.
33. Dne 2. 11. 2016 žalobkyně při doplňujícím pohovoru uvedla, že se hlásí k C. V. b., která byla v roce 1991 založena znovupříchozím K., V. b.. Ten přišel v podobě člověka z Číny, aby hlásal své dílo obsažené v knize S. z. v t. z m.. Na rozdíl od ostatních křesťanů tedy věří ve třetí příchod Boha, a že nastala třetí éra lidstva. Žádné rituály nemají, soustředí se na Boží dílo. Zpívají, modlí se a čtou knihu svatého slova. Vstup do církve nedoprovází žádný ceremoniál a žalobkyně nedisponuje žádným dokladem o svém členství. Základní

principy církve zachycuje kniha S. z. v t. z m. a Úvod do ZSVM (pozn. soudu: v protokolu není tato zkratka nikde vysvětlena). První část knihy S. z. v t. z m. se jmenuje „S. a z. p. J.“, druhá „B. z. c. s.“ a poslední „D. r. s. d. r. y. j. s. d. s.“. Autorem knihy je V. b.. Ten se původně vtělil do J. a nyní do ženy – ženského K.. Výtisk se dostává bezplatně, ale žalobkyně má pouze elektronickou verzi. K dotazu správního orgánu žalobkyně uvedla, že „V. č. d.“ představuje podle učení církve biblického ďábla (satana). Kdo je Č. W.-š., resp. X. W.-š., a kdo je J. S.-p., nebo též D. či „O. D.“, žalobkyně neví. Církev rozlišuje tři věky: věk práva (Zákona), věk milosti a věk guodu (státnosti). V prvním věku se bůh nazývá J., ve druhém J. a ve třetím V. b.. K C. V. b. se dostala přes svou matku v době, kdy studovala vysokou školu. Nenacházela klid, protože mezi lidmi chybí láska a porozumění a ani rozvinuté lékařství nedokáže vyléčit duševní nemoci a strach. Při četbě svatého slova poznala, že je třeba se zajímat více o problémy víry, než o problémy materiální. V Číně se dle odhadu žalobkyně k C. V. b. hlásí desítky milionů lidí. Má za to, že má členy i v Koreji. K dotazu správního orgánu, proč tedy neodcestovala do Koreje, žalobkyně uvedla, že věděla, že na západě je náboženská svoboda. Navíc je Korea k Číně blízko a žalobkyně nezná vztahy mezi těmito zeměmi. Se souvěrci se žalobkyně setkávala přibližně třikrát týdně po malých skupinách. Místa setkání i časy nebyly pevné. Přesto bylo mnoho jejích souvěrců pozatýkáno v průběhu setkání, když je udal někdo ze sousedů. V církvi posléze působila jako průvodce. O vystoupení z církve kvůli potížím přemýšlela, ale kvůli svým spoluvěřícím a i proto, že i Ježíš a první křesťané byli Římem utlačováni, to neudělala. V České republice se každý den modlí a čte knihu Svatého slova a setkává se se spoluvěřící. Neví, jak je to s českým právem, ale ráda by plnila svou křesťanskou povinnost šířit evangelium i v České republice, protože čím více lidí bude naslouchat Božímu slovu, tím více bude mezi lidmi porozumění, a tím lépe se v zemi bude žít. Na závěr žalobkyně opravila některé své výpovědi po zpětném přetlumočení.

34. Dne 5. 4. 2017 se žalobkyně seznámila s podklady rozhodnutí. K podkladům následně zaslala žalovanému písemné vyjádření. V něm především vyjádřila nesouhlas s různými údaji o C. V. b. a odkázala na oficiální webový portál církve.
35. Dne 12. 2. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Po rekapitulaci výpovědi žalobkyně žalovaný k přeloženému vyjádření žalobkyně uvedl, že informace o politické a bezpečnostní situaci v Číně čerpal ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané z března 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii ze rok 2015 (kapitoly IV: prioritní země – Čína) ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávy China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017 a Informace OAMP – C. B. v., Historie, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016. Články na internetu, na které žalobkyně poukazovala, nepřinášejí oproti uvedeným zprávám žádné nové informace, a proto je žalovaný nevyužil jako podklad rozhodnutí. Námitky žalobkyně proti Informaci OAMP – C. B. v., Historie, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016 spočívaly dle žalovaného především v jejích osobních názorech týkajících se její víry, které nebyly podpořeny relevantními materiály, a proto žalovaný neshledal důvod zprávy nepoužít. Stejně tak neshledal důvod nepoužít zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie, která byla dle žalobkyně překonána, neboť je pouze jedním z podkladů a bude vyhodnocena v souvislosti s ostatními.

36. Žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně vypověděla, že nemá politické přesvědčení, ani dále nepopsala žádnou politickou či veřejnou činnost a související potíže při uplatňování politických práv a svobod. Co se týče udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný předně zdůraznil, že žalobkyně přicestovala v rámci organizované skupiny spoluobčanů na základě turistického víza za pomoci uvedení nepravdivých skutečností a padělaných dokladů, přičemž o mezinárodní ochranu požádala až později v přijímacím středisku. O uvedení nepravdivých okolností sama neinformovala správní orgán, nýbrž tak učinila až po konfrontaci se svou žádostí o udělení víza. To značně snižuje její věrohodnost i ve vztahu k tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného byl hromadný příjezd žalobkyně a jejích „souvěrců“ pečlivě zorganizovaný třetími osobami, neboť je dle jeho zkušeností prakticky vyloučeno, že by cizinci, kteří doposud prakticky neopustili svou zemi a nehovoří cizím jazykem, byli schopni přicestovat do České republiky, natož do přijímacího střediska Z. u B.. Mimo to žalobkyně neměla žádné potíže s pořízením cestovního dokladu ani s vycestováním, což dle žalovaného svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o její osobu. Ze strany čínských státních orgánů ostatně nebyla adresována jakákoliv žádost o vydání žalobkyně k trestnímu stíhání či výkonu trestu. Podle žalovaného tedy skutečným důvodem opuštění vlasti nebylo v případě žalobkyně pronásledování z náboženských důvodů, ale ekonomické zájmy žalobkyně, která okamžitě po uplynutí šestiměsíční lhůty požádala (jako ostatní souvěrci) o pracovní povolení. K legalizaci pobytu na území však slouží instituty zakotvené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dále dodal, že ze zjištění plyne, že žalobkyně může být členkou C. V. b., jejíž příslušníci se dle shromážděných zpráv mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. V případě žalobkyně však žalovaný žádné negativní jednání neshledal ani dle jeho názoru v budoucnu nehrozí. Žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna ani se nestala terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání, tím méně pak z důvodu náboženského přesvědčení. Žalobkyně sice uváděla, že ji hledala policie a že její „bratři a sestry ve víře“ byli zadrženi, avšak sama se terčem takového jednání nestala. Podle žalovaného tedy jen využila své znalosti problematiky náboženských menšin v Číně, vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila obavy z návratu do vlasti, přestože jí objektivně ve víře, respektive jejím vyznávání, nikdo nebránil. Žalovaný dále dodal, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení, neboť v případě celostátního hledání žalobkyně by jí jistě nebyl vydán cestovní pas a nebylo by jí umožněno vycestovat. Žalovaný uzavřel, že Čínu nelze považovat za stát s vyspělou demokracií a vysokým stupněm dodržování lidských práv, avšak to nepostačuje pro udělení azylu, nýbrž je třeba vždy zkoumat individuální případ konkrétního žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79). V případě žalobkyně však žalovaný žádné závažné porušení lidských práv neshledal v minulosti ani v budoucnosti, přičemž podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2004, sp. zn. 59 Az 58/2004 příslušnost ke komunitě, která pocituje nepřátelské postoje ze strany státních orgánů, nepostačuje k prokázání naplnění důvodů k udělení azylu.
37. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný předně konstatoval, že v případě žalobkyně nenalezl žádné skutečnosti, na

základě nichž by žalobkyni mohlo v případě návratu do vlasti hrozit uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný znovu zdůraznil, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna ani se nestala terčem jakéhokoli jiného negativního jednání, ačkoliv měla vyznávat svou víru po několik let. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom plyne, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv vymezující pojem „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“. Zopakoval dále, že žalobkyně sice uváděla, že ji hledala policie a že její „bratři a sestry ve víře“ byli zadrženi, avšak sama se terčem takového jednání nestala. Žalovaný tedy stejně jako v případě neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu dospěl k závěru, že jen využila své znalosti problematiky náboženských menšin v Číně, vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila obavy z návratu do vlasti, přestože jí objektivně ve víře, respektive jejím vyznávání, nikdo nebránil. Žalovaný dále zopakoval, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení, neboť v případě celostátního hledání žalobkyně by jí jistě nebyl vydán cestovní pas a nebylo by jí umožněno vycestovat. Pokud by čínské státní orgány skutečně pronásledovaly žalobkyni kvůli víře, měly dle žalovaného během jejího života ve vlasti mnoho času a použitelných právních i mimoprávních prostředků včetně zabránění vycestování. Bezproblémové obstarání cestovního pasu a následné vycestování žalobkyně dle žalovaného nesvědčí o věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Žalovaný uzavřel, že neshledal oprávněnou obecnou obavu žalobkyně, že se čínské státní orgány dozvědí o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobkyně nepoukázala na konkrétní právní předpis či omezení, která by se na ni měla vztahovat v souvislosti s pobytem v zahraničí nad rámec turistického víza. Do České republiky přitom každý rok za turistikou míří více než 200 000 čínských občanů. Dodal, že žadatelům je garantována ochrana osobních údajů, a že zpráva, že v České republice žádá o mezinárodní ochranu z náboženských důvodů 60 lidí původem z Číny, a navazující články neobsahovaly identifikační údaje žadatelů. Zdůraznil přitom dodržení mlčenlivosti ze strany správních orgánů.

Soud v předmětné věci vycházel z následně uvedených ustanovení právních předpisů:

38. Podle § 2 odst. 4 správního řádu: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“
39. Podle § 12 zákona o azylu: „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
40. Podle čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice: „*Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:*
- a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;*

b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;

c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;

d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;

e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;

f) jednání namířené proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.“

41. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

42. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

43. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně proti hodnocení důvodů pronásledování upravených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Soud konstatuje, že právo shromažďovat či sdružovat se společně s dalšími osobami za účelem projevování či praktikování náboženství či víry je již konzumováno v samotném pojmu náboženské svobody (srov. čl. 16 odst. 1 Listiny, čl. 18 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhlášený pod č. 120/1976 Sb.). Právo na náboženskou svobodu se považuje za základní právo občanského charakteru, nikoliv však specificky právo politické. Může samozřejmě docházet k prolínání mezi náboženskou svobodou a projevováním víry a politickými postoji, avšak skutkové okolnosti případu žalobkyně takovému prolnutí nenasvědčují. Lze proto souhlasit se žalovaným, že tvrzený způsob a projevy křesťanské víry, které žalobkyně v zemi původu praktikovala, nejsou v jejím případě podřaditelné pod pojem uplatňování politických práv a svobod ani pod pojem pronásledování z těchto důvodů [§12 písm. a) zákona o azylu]. Žalobkyně sama navíc sebe prezentovala jako osobu bez politického přesvědčení, která nikdy kvůli svým politickým postojům neměla v zemi původu problémy. Soud proto námitku neshledal důvodnou.

44. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že splňuje všech 5 podmínek k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak je vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí především akcentoval ekonomické motivy odchodu žalobkyně z vlasti, sníženou

věrohodnost jejích tvrzení a absenci negativního jednání ze strany čínských státních orgánů vůči žalobkyni.

45. Soud předně poznamenává, že úvaha žalovaného o ekonomických motivech odchodu žalobkyně z vlasti pracuje s určitými skutkovými zjištěními, která nejsou mezi účastníky sporná (doba příjezdu žalobkyně, podobnost jejího azylového příběhu s ostatními žadateli), a která lze nepochybně hodnotit jako součást zjištěného skutkového stavu. Žalovaný však v předmětné věci svou tezi, že žalobkyně skutečně přijela organizovaně „za prací“, založil pouze na skutečnosti, že žalobkyně a další žadatelé o azyl pocházející z Číny požádali o pracovní povolení po uplynutí 6 měsíční lhůty od zahájení řízení, aniž by tento společný rys případů konfrontoval se skutkovými zjištěními v předmětné věci. Přitom v průběhu pohovorů otázkami na pracovněprávní vztah před odjezdem z vlasti a její zájem o pracovní uplatnění v České republice zjišťoval, zda právě toto nebylo motivací žalobkyně k opuštění vlasti. Do odůvodnění napadeného rozhodnutí zjištěné skutečnosti nijak nepromítl, a proto soud považuje v tomto ohledu odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela nedostatečné.
46. Soud dále k akcentovanému využití nepravdivých údajů a padělaných dokladů za účelem získání turistického víza ze strany žalobkyně, které podle názoru žalovaného snižuje věrohodnost jejích dalších tvrzením, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti, konstatuje, že ustálená judikatura v azylových věcech s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje *a priori* nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. V tomto ohledu třeba odlišit nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu, aby překonal případné bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. Argumentace žalovaného, že žalobkyně uvedla nepravdivé údaje pouze v žádosti o vízum, a nikoliv při žádosti o cestovní doklad, je mnohem přiléhavější. Naopak soud zcela odmítá tezi žalovaného, že o nevěrohodnosti žalobkyně svědčí, že mu z vlastní iniciativy nesdělila, že její žádost o udělení víza obsahovala nepravdivé údaje a je doplněna o padělané dokumenty. Žalovaný v tomto ohledu podléhá kauzálnímu klamu (*post hoc ergo propter hoc*), že žalobkyně chtěla zamlčet uvedení nepravdivých údajů, protože sdělila, že v žádosti o vízum uvedla nepravdivé údaje teprve na dotaz žalovaného. Správnou dedukcí lze dospět pouze k triviálnímu závěru, že žalobkyně tyto skutečnosti sdělila k dotazu správního orgánu proto, že se na ně ptal, nikoliv dovodit neochotu žalobkyně tyto skutečnosti sdělit dříve z vlastní iniciativy.
47. Žalovaný podporuje svůj závěr o nevěrohodnosti žalobkyně také způsobem podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala až s odstupem 6 dnů v P. s. Z. u B.. Žalobkyně správně poznamenala, že podle § 3a odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu byla oprávněna podat žádost o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku, neboť nepobývala po svém příletu na území České republiky nelegálně, neboť byla držitelkou cestovního dokladu a turistického víza. V tomto ohledu je třeba poukázat též na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, podle kterého žadatel může prokázat dobrý důvod, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany podal později. Je zřejmé, že pro žalobkyni nemuselo být jednoduché se po příjezdu do České republiky zorientovat, a tudíž soud nemá za to, že je možno jí přičítat k tíži, že žádost podala s odstupem několika dnů v P. s. Z. u B.. Soud přitom na rozdíl od žalovaného nepovažuje v tomto ohledu za tolik podstatné, jakým

způsobem se žalobkyně dopátřala, kde se přijímací středisko nachází a jak se k němu dostat.

48. Z uvedených důvodů soud souhrnně uzavírá, že důvody predestované žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením soudu. V tomto ohledu tedy není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před Evropským soudem pro lidská práva v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (C. v. B.) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. Evropský soud pro lidská práva nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou C. v. B.. V předmětné věci žalovaný sice vyslovil domněnku o zneužití informací o zacházení s čínskými křesťany, avšak příslušnost žalobkyně k C. V. b. nepochybně, a tedy nevyhodnotil žalobkyni jako zcela nevěrohodnou. Srovnání s kauzou Y. L. proti Švýcarsku tedy není přiléhavé ani přesvědčivé.
49. Soud se dále zabýval argumentací žalobkyně, že splňuje podmínky k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna ani se nestala terčem jakéhokoli jiného negativního jednání, tím méně pak z důvodu náboženského přesvědčení. Žalovaný nicméně připustil, že žalobkyně byla členkou zakázané křesťanské domácnosti C. V. b., z čehož logicky plyne, že mohla pravděpodobně pocítit tlak čínského státního režimu proti těmto církvím a jejich členům. Žalobkyně rovněž explicitně uvedla, že byla nucena kvůli své víře nucena podepsat žádost o dobrovolné ukončení studia, což by bylo možné považovat za pronásledování podle čl. 9 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice za předpokladu, že by bylo shledáno dostatečně významným ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však taková úvaha zcela absentuje, ačkoliv lze nedobrovolné ukončení studia nepochybně označit za negativní jednání vůči žalobkyni, jemuž dle žalovaného žalobkyně nebyla vůbec vystavena, a proto je v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
50. Soud v tomto ohledu dodává, že v případě následné výpovědi žalobkyně o sledování ze strany policie, kterou žalobkyně podala velmi obecně, nelze v této části jejího azylového příběhu vyloučit inspiraci příběhy jejích souvěrců, avšak v důsledku snahy žalobkyně vyličit svůj příběh způsobem dostatečně zdůrazňujícím její obavy, byť za cenu agravace prožitků, nelze paušálně odmítnout celou její výpověď jako nevěrohodnou. Být žalobkyně neměla jako členka zakázané křesťanské C. V. b. osobní negativní zkušenosti s výsledkem na policii či zatčením, mohla být objektem zvýšeného zájmu těchto složek jako jedna z mnoha osob sledovaných na bázi obecného monitoringu aktivit těchto náboženských uskupení. V tomto ohledu je však třeba upozornit, že se i tak mohlo jednat o přímou hrozbu pronásledování nebo způsobení závažné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, což žalovaný nijak nevyhodnotil.
51. Soud další nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje v posouzení odůvodněného strachu z pronásledování v případě návratu do vlasti, neboť žalovaný

dostatečně podrobně nezhodnotil okolnosti případného návratu žalobkyně do vlasti. Zejména lze žalovanému vytknout nedostatečné skutkové úvahy dovozené z podkladových materiálů o zemi původu. Je přitom na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny řádným způsobem zabýval, a to zejména ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl. Soud považuje napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění otázky hrozícího pronásledování žalobkyně je založeno pouze na nepodložených hypotézách a spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do Číny, které by vycházelo z podrobně zjištěné situace v zemi původu. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti turistického víza, které jí bylo uděleno v roce 2016.

52. Další složkou hodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování je také otázka možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnost vnitřního přesídlení. Soud v tomto ohledu přisvědčuje argumentaci žalobkyně, že platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná (srov. preambule kvalifikační směrnice). Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se odehrávalo pouze na území provincie H., a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud v tomto směru poukazuje i na judikaturu některých správních soudů v obdobných věcech (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2019, č. j. 33 Az 7/2018-128, nebo rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2018, č. j. 61 Az 12/2018-65 a ze dne 8. 2. 2019, č. j. 61 Az 6/2018-98; dostupné na www.nssoud.cz), v nichž příslušný soud žalovanému obdobný přístup při hodnocení vnitřního přesídlení vytkl jako vadu rozhodnutí o mezinárodní ochraně.
53. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepostupoval ve skutkově obdobných věcech obdobným způsobem, neboť z přibližně 78 křesťanských žadatelů pocházejících z Číny udělil mezinárodní ochranu pouze 8, přičemž organizaci zastupující žalobkyni je známo, že odůvodnění všech těchto rozhodnutí je prakticky totožné. Soud však v předmětné věci shledal napadené rozhodnutí v otázce posouzení důvodů k udělení azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto nelze přikročit ke srovnání vypořádání azylového příběhu žalobkyně s příběhy jejích souvěrců. Soud však přisvědčuje žalovanému v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do České republiky na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Tedy sám žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů. V takovém případě je povinností žalovaného na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů jasně rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech.
54. Soud na závěr k argumentaci žalobkyně vztahující se k posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany konstatuje, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí

paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc z větší části pouze reprodukuje, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Soud přitom výše dospěl k závěru, že je závěr žalovaného o celkové nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně nesprávný, a proto je i odůvodnění neudělení doplňkové ochrany stíženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

55. Soud pro úplnost k úvaze žalovaného o nesplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany dodává, že otázka možnosti vnitřního přesídlení, tedy využití vnitřní ochrany v zemi původu, byla ze strany žalovaného vypořádána velmi povrchně a v podstatě bez opory konkrétních podkladů obsažených ve správním spisu. Soud zdůrazňuje, že azylové příběhy čínských křesťanů jsou z pohledu mezinárodní ochrany relevantní a nelze s nimi nakládat jako s jinými typy případů, které prima facie relevantní indicie o pronásledování či důvodných obavách z návratu do země původu neobsahují. Pro řádné zhodnocení možnosti vnitřního přesídlení je tedy zapotřebí vypořádat se s veškerými podmínkami jeho účinnosti vymezenými v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108.
56. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto výrokem pod bodem I podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozhodnutí. Bude na žalovaném, aby konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu vyloučil, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci.
57. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný nebyl ve věci úspěšný a žalobkyni žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2019

Olga Stránská, v. r.

soudkyně